Божі обійми висушать усі сльози

До 2018 року я ніколи не чула про Ґоре, адже він розташований за тисячі миль від Кореї. Однак що ближчим ставав Міжнародний саміт «Африка 2018», то міцнішав мій зв’язок з островом і його історією.

Острів Ґоре за формою нагадує біб. Нині він є туристичною пам’яткою, що приваблює відвідувачів з усього світу. Мандруючи блакитним морем поромом із порту Дакара, туристів з різних країн захоплює атмосфера й краєвид, вони обмінюються враженнями і фотографуються. Однак мою душу охоплює біль. Я відчувала ті гіркі сльози горя, яких було достатньо, щоб наповнити світовий океан; сльози, які проливали тисячі полонених, очікуючи своєї подальшої долі на цьому острові. Це вражаюче місце, до якого ми наближалися, насправді є найсумнішим островом у світі.

Дакар розташований уздовж континентального виступу західного узбережжя Африки. Це найближчий транзитний пункт між Західною Африкою, Північною Америкою і Європою. Сьогодні його географічне розташування використовують із користю, однак упродовж 500 років він був головним пунктом трансатлантичної работоргівлі — найжорстокішого і найбездушнішого епізоду в історії людства.

Переважна більшість місіонерів, які приїхали до Африки в ім’я Христа, були праведниками. Та, крім них, також були люди, які не змогли залишитися вірними вченню Христа. Вони віддали перевагу фінансовим інтересам своїх країн замість Христового вчення. Європейські колонізатори та їхні місцеві приспішники використовували Богом дані природні ресурси Африки, але майже нічого не вкладали в освіту людей. Вони були жорстокими. Із 15-го століття європейська

колоніальна влада стікалася до Африки, грабувала її ресурси та поневолювала місцеве населення. Чоловіків, жінок і дітей заковували в кайдани, силоміць везли на острів Ґоре, а звідти відправляли в рабство до Європи або Америки.

Під час перебування на острові Ґоре поневолених заковували в такі важкі кайданки, що ті майже не могли рухатися. Їх морили голодом майже до самого продажу на аукціоні й потім силоміць годували бобами, щоб набрали вагу. Якщо під час подорожі кораблем, що перевозив рабів, вони занедужували на якусь серйозну хворобу, їх просто викидали за борт в океан. Мирний острів Ґоре перетворили на табір рабів, сповнений воланнями, слізьми і сумом.

Работоргівля тривала сотні років. За оцінками, понад 20 мільйонів африканців було продано в рабство, і багато з них пройшли через Дім рабів на острові Ґоре. Ніхто навіть не здогадується, скільки невинних душ було загублено під час перевезення морем. Моє серце Істинної Матері розривалося від усвідомлення того факту, що чимало цих звірств скоїли ті, хто молився в ім’я Ісуса Христа. Розуміючи все це, я хотіла відвідати острів Ґоре, аби звільнити від історичної агонії та горя всіх африканців, які потерпали від рабства.

Острів, який нині став туристичним місцем, був епіцентром західноафриканської работоргівлі. Разючий контраст впадає в око, коли дивишся на прекрасні будинки, зведені для європейських работорговців, а за якихось 30 метрів позаду них розташовано табір рабів.

Дім рабів — це двоповерхова будівля. Работорговці жили на другому поверсі, а безневинні поневолені африканці, зібрані з усіх куточків континенту, тіснилися на першому поверсі, очікуючи посадку на работоргові кораблі. Більшість відвідувачів і посадовців зазвичай роздивляються другий поверх, та я провела свій час у камерах рабів на першому поверсі.

Дім рабів побудований з каменю і складається з тісних тьмяних камер для утримання людей. Камери нагадують темні вологі печери без природного освітлення; в них такі низькі стелі, що неможливо стати в повний зріст. В обидвох кінцях вузького коридору з камерами були сумнозвісні двері неповернення. Чоловіки, жінки та діти проходили крізь ці двері на работоргові кораблі й відпливали до Америки — і вже більше ніколи не бачили своїх рідних.

Тримаючись за одвірки дверей неповернення, ми разом із мером Ґоре й іншими членами нашої делегації проливали сльози. Я молилася за звільнення Африки від болю та образи, яких завдало рабство. Стоячи у дверях, я чула крики і плач незліченної кількості африканців, відправлених проти їхньої волі.

Мені ставало ще гірше, коли помічала, як туристи, проходячи повз камери, жартували і сміялися. Однак я також бачила і похмурі обличчя сімей, які сумно зітхали в місці, що нагадувало про людську жорстокість. Одна мати слізно молилася, схилившись над сходами з червоного каменю. Виглядало, наче вона сподівалася, що її молитва позбавить від жорстокості і нещасть, що тривали століттями.

Між звільненням тих, хто відійшов до іншого світу, і втішанням тих, хто живе на землі, є велика різниця. І це можливо втілити завдяки щирій молитві Єдинородної Божої Доньки, котрій доручено місію спасіння людства. Споглядаючи на мовчазні стіни суму в Домі рабів, я назавжди розбила жалюгідні ланцюги гноблення Африки.

19 січня 2018 року: двері неповернення на острові Ґоре, Сенегал

Ми маємо почути крики африканців, сповнені страждань, і врятувати їхнє важке становище. Необхідно покласти край довгій і болючій історії людства, заснованій на експлуатації та обмеженні свободи. Саме з такою мотивацією я проїхала тисячі миль, щоб дістатися острова Ґоре і відвідати це африканське місце суму і скорботи. Помітивши на першому поверсі камери рабів та двері неповернення, я вже не піднімалася сходами на другий поверх, де мешкали рабовласники. Натомість я вийшла у двір і разом із мером Ґоре Августином Сенхором, його дружиною і багатьма місцевими чиновниками молилася за звільнення всіх африканців, які загинули через рабство.

Ступивши кілька кроків, ми опинилися на маленькій площі. На одній із жовтих пофарбованих стін висіло декілька невеликих табличок на честь видатних лідерів, які відвідали острів, як-от Нельсон Мандела, Барак Обама, Матір Тереза та Іван Павло II. Мер Сенхор відкрив табличку з моїм іменем і прочитав напис. Він додав: «Це не відображає повною мірою нашої вдячності та зобов’язання вам, однак ця табличка залишиться тут навіки як символ незламності дорогоцінного серця, з яким ви приїхали». Багато оточуючих висловили мені свою подяку за звільнення Африки від 500-річного тягаря страждань. То був щирий знак вдячності не лише від мешканців Сенегалу, а й, мені здається, від усього континенту.

Відразу після відкриття таблички «Маленькі ангели» розчулили всіх до сліз, заспівавши чудову сенегальську пісню, яку вони вивчали і репетирували протягом багатьох годин. На зворотному шляху до причалу я сказала меру, що хочу залишити подарунок, який буде корисним для острова. Наблизившись до причалу, ми почули звук катера, що наближався. Це був катер швидкої допомоги, який я приготувала як подарунок острову Ґоре для транспортування пасажирів і пацієнтів, котрим потрібна невідкладна допомога. Назвавши його «Вікторія», я вірила, що він стане відображенням нашої спільної надії на те, що через відсутність медичного катера більше не буде

загублено безлічі життів, як це тривало раніше протягом століть.

Становище багатьох африканців досі є скрутним. Попри великі природні ресурси і дивовижну мальовничу красу довкола тут надалі панує бідність. Бог покликав африканців засяяти, як яскраве незмінне небесне творіння. Африка змусила мене відчути Шімджон нашого Творця, нашого Небесного Батька.

Revision #2
Created 2022-10-16 20:00:43 UTC by andres
Updated 2022-11-03 16:08:07 UTC by andres